

Sygn. akt I Ca 198/16

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2016 r.

**Sąd Okręgowy w Łomży I Wydział Cywilny**

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Włodzimierz Wójcicki (spr.)
Sędziowie:	SSO Anna Kacprzyk SSO Eugeniusz Dąbrowski
Protokolant:	Katarzyna Milewska

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2016 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w S.

o zapłatę

na skutek apelacji K. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Łomży

z dnia 20 kwietnia 2016 r. sygn. akt I C 129/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. zasądza od (...) S.A w S. na rzecz K. K. kwotę (...) (tysiąc pięćset siedemdziesiąt sześć) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 26 października 2014r;

2. zasądza od (...) S.A w S. na rzecz K. K. kwotę 693 złote tytułem kosztów procesu;

II. zasądza od (...) S.A w S. na rzecz K. K. kwotę 679 złotych tytułem kosztów instancji odwoławczej.

Anna Kacprzyk W. E. D.

Sygn. akt I Ca 198/16

## UZASADNIENIE

Powódka K. K. wniosła o zasądzenie od (...) S.A. w S. na jej rzecz kwoty 1.510 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznane krzywdy fizyczne i psychiczne oraz kwoty 65,78 zł tytułem odszkodowania stanowiącego równowartość zwrotu kosztów zakupu lekarstw wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Z uzasadnienia pozwu wynikało, że powódka w dniu 3 stycznia 2014 r. uległa wypadkowi komunikacyjnemu, a pojazd sprawcy zdarzenia marki O. (...) o nr rej. (...), był ubezpieczony w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w S., a którego następcą prawnym jest pozwany. Z dalszej części uzasadnienia pozwu wynikało, że na skutek zaistniałego w dniu 3 stycznia 2014 r. powódka doznała obrażeń ciała w postaci urazu więzadłowego kręgosłupa szyjnego, a w dniu 15 stycznia 2014 r. udała się do Poradni Urazowo - Ortopedycznej Szpitala Wojewódzkiego w Ł., a następnie do Poradni Neurologicznej, gdzie zdiagnozowano u niej stan po skręceniu odcinka C kręgosłupa. W ramach postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powódce kwotę 71,71 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu na badania lekarskie, nie uwzględnił zaś jej roszczenia w zakresie wypłaty zadośćuczynienia. Powódka wskazała, że na dochodzoną kwotę 65,78 zł z tytułu odszkodowania składał się koszt zakupu leków przeciwbólowych (k. 2 - 4).

Pozwane (...) S.A wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Strona pozwana przyznała fakt zaistnienia zdarzenia drogowego z 3 stycznia (...) z udziałem powódki oraz sprawcy szkody posiadającego ubezpieczenie OC u pozwanego. Podniosła, że zgłaszane przez powódkę dolegliwości bólowe wynikają z przewlekłych procesów chorobowych, jakimi jest objęty kręgosłup powódki, zaś wykonane badanie obrazowe (...) potwierdza obecność zmian zwyrodnieniowych narastających w długim okresie czasu i stopień ich zaawansowania. U powódki nie zaobserwowano zmian pourazowych i nie stwierdzono uszkodzenia (...) i (...). Strona pozwana zakwestionowała podnoszone w pozwie przez powódkę okoliczności jako następstwa zdarzenia z dnia 3 stycznia 2014 r. Z ostrożności procesowej pozwana zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia.

**Sąd Rejonowy w Łomży wyrokiem z 20 kwietnia 2016 r. w sprawie I C 129/15** oddalił powództwo, zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.538,46 zł tytułem zwrotu wydatków.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 3 stycznia 2014 r. powódka K. K. jako pasażerka samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...) brała udział kolizji drogowej z samochodem marki O. (...) nr rej. (...), który był ubezpieczony w zakresie OC w towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w S. (poprzednik prawny pozwanego). Kolizja drogowa miała miejsce w Ł. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...). Po zaistniałym zdarzeniu powódka została przewieziona do Szpitala Wojewódzkiego w Ł.. Po wykonaniu badań powódka została zwolniona do domu, lecz następnego dnia ponownie zgłosiła się do szpitala z bólami odcinka szyjnego kręgosłupa oraz bólami głowy. Od 15 stycznia 2014 r. korzystała z konsultacji w Poradni Urazowo - Ortopedycznej oraz Poradni Neurologicznej.

Zgodnie z ustaleniami Sądu Rejonowego po wypadku z 3 stycznia 2014 r. rozpoznano u powódki skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa i ogólne potłuczenia.

Ponadto Sąd Rejonowy ustalił, że przed wypadkiem z 3 stycznia 2014 r. powódka była leczona w poradni neurologicznej z powodu zmian zwyrodnieniowych odcinka szyjnego oraz migreny oraz hospitalizowana w Oddziale Neurologicznym. Powódka zgłosiła swoje roszczenia w zakresie zadośćuczynienia i odszkodowanie do ubezpieczyciela (...) S.A. z siedzibą w S., który odmówił wypłaty żądanych przez powódkę kwot.

Na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu (...) Sąd Rejonowy ustalił, że względu na następstwa wypadku z dnia 3 stycznia 2014 r. i upośledzenie odcinka szyjnego kręgosłupa stopień uszczerbku na zdrowiu powódki wynosi 0 %. Sąd Rejonowy wskazał, że biegły nie stwierdził stałych ani długotrwałych następstw potłuczenia ogólnego któremu

uległa powódka na skutek zdarzenia z 3 stycznia 2014 r. i uznał, że dolegliwości na które wskazuje powódka nie mają związku z przedmiotowym wypadkiem a są następstwem zmian zwyrodnieniowych, które istniały przed zdarzeniem.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo było niezasadne. Sąd I instancji wskazał, że powódka nie kwestionowała, że przed zdarzeniem z dnia 3 stycznia 2014 r. leczyła się z powodu początkowych zmian zwyrodnieniowych odcinka szyjnego kręgosłupa. Poddał, że z opinii biegłego wynika iż stwierdzony stan zdrowia powódki nie jest związany z następstwami wypadku, lecz ze stwierdzoną przed wypadkiem chorobą zwyrodnieniowo - dyskopatyczną kręgosłupa, zaś potłuczenie ogólne nie spowodowało stałych ani długotrwałych następstw wypadku. Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy uznał, że zdiagnozowane u powódki dolegliwości nie pozostawały w związku przyczynowo - skutkowym z wypadkiem z 3 stycznia 2014 r. Powódka przed wypadkiem cierpiała na chorobę zwyrodnieniowo - dyskopatyczną kręgosłupa, co potwierdzone dokumentacją medyczną. Choroba ta występowała u powódki przed wypadkiem z 3 stycznia 2014 r. i ma tendencje do postępu schorzenia. Wobec braku istnienia związku skutkowo - przyczynowego między zaistniałym w dniu 3 stycznia wypadkiem a cierpieniami doznanymi przez powódkę, Sąd Rejonowy uznał, że zgłoszone przez powódkę roszczenia w zakresie zadośćuczynienia na krzywdę oraz odszkodowania stanowiącego zwrot kosztów leczenia powódki nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd Rejonowy wskazał, że strona powodowa nie udowodniła swych roszczeń zgodnie z art. 6 k.c.

O kosztach procesu w pkt. II Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 kpc - zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd Rejonowy wskazał, że powódka przegrała spór w 100 %, dlatego pozwanemu należy się zwrot kosztów procesu, na które składają się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. z 2002 roku, nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz koszty opłaty skarbowej w wysokości 17 zł.

Podstawą rozstrzygnięcia w przedmiocie zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa stanowił art. 83 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 z późn. zm.) i art. 113 tejże ustawy.

**Apelację** od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik powódki.

Wyrok zaskarżył w całości zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 k.p.c., mające wpływ na treść wyroku poprzez brak wnikliwej i należytej analizy materiału dowodowego, a w szczególności poprzez niesłuszne przyjęcie, iż powódka nie udowodniła związku skutkowo- przyczynowego między zaistniałym wypadkiem a cierpieniami doznanymi przez powódkę, w sytuacji gdy: z treści opinii biegłego sądowego J. S. wynika, iż na skutek następstw przedmiotowego wypadku niewątpliwie doszło do nasilenia dolegliwości bólowych z zakresu odcinka szyjnego kręgosłupa, który był już przed wypadkiem chory; z dokumentacji medycznej, znajdującej się w aktach sprawy wynika, że powódka podczas wypadku doznała urazu więzadłowego kręgosłupa szyjnego, w związku w tym była leczona w Szpitalu Wojewódzkim w Ł., gdzie zdiagnozowano u niej stan po skręceniu odcinka C kręgosłupa tzw. smagnięcie biczem; z dokumentacji, znajdującej się w aktach sprawy wynika, że powódka w związku z wypadkiem przebywała na zwolnieniu lekarskim; z dokumentacji, znajdujące się w aktach sprawy oraz zeznań powódki wynika, że powódka przez okres 4 miesięcy borykała się z negatywnymi konsekwencjami kolizji w postaci dolegliwości bólowych, ograniczeń ruchomości odcinka szyjnego kręgosłupa C, zawrotów głowy, jak również zaburzeń lękowych, z powodu których zmuszona była do podjęcia leczenia farmakologicznego.

Wskazując na powyższe, na podstawie art. 386 § 1 kpc wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości; ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja wywiedziona przez pełnomocnika powódki okazała się zasadna i skutkowałą zmianą zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Okręgowy rozpoznając niniejszą sprawę oparł się na ustaleniach faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy w zakresie przebiegu zdarzenia oraz przebiegu leczenia powódki. Okoliczności te nie były kwestionowane przez stronę pozwaną. Sąd Okręgowy nie zgodził się natomiast z dokonaną przez Sąd I instancji oceną zgromadzonych w sprawie dowodów. W tym zakresie doszło do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie i braku jego wszechstronnego rozważenia, a w szczególności pominięcie tych fragmentów opinii biegłego, które odnoszą się do oceny stanu zdrowia powódki mieszczącego się w zakresie odpowiedzialności strony pozwanej za skutki zaistniałego zdarzenia.

W niniejszej sprawie powódka domagała się częściowego naprawienia szkody niemajątkowej czyli krzywdy, w drodze zasądzenia zadośćuczynienia w kwocie 1.510 zł oraz zasądzenia odszkodowania w wysokości 65,78 zł z tytułu zwrotu kosztów leczenia.

Podstawę prawną żądania zadośćuczynienia stanowił art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 k.c. Zgodnie z treścią pierwszego z przywołanych przepisów Sąd może przyznać poszkodowanemu w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz poglądami doktryny, celem zadośćuczynienia jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy. Krzywdą w rozumieniu art. 445 k.c. jest nie tylko trwale kalectwo poszkodowanego powodujące cierpienia fizyczne oraz ograniczenia ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego. Krzywda, w znaczeniu przepisu art. 445 § 1 k.c., ujmowana jest również jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. wyłączenia z normalnego życia, niemożności uprawiania działalności sportowej, artystycznej, naukowej). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno doznane jak i te, które mogą wystąpić w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za doznaną krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 1972 r. sygn. akt II CR 57/72, określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy a m.in. również wieku poszkodowanego i czasu trwania jego cierpień. Wskazać także należy, że w ramach art. 445 § 1 k.c. uwzględniane są okoliczności, które składają się na pojęcie krzywdy i jej rozmiar. Stąd posługiwanie się jedynie tabelami procentowego uszczerbku na zdrowiu i stawkami za każdy procent trwałego uszczerbku dla rozstrzygnięcia zasadności roszczenia o zadośćuczynienie i jego wysokości, znajduje jedynie orientacyjnie zastosowanie i nie wyczerpuje oceny (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 18 lutego 1998 r. I ACa 715/97 OSA 1999/2/7). Stopień uszczerbku na zdrowiu nie może być przyjmowany jako jedyna przesłanka ustalenia wysokości zadośćuczynienia - nie można przecież pomijać okresu leczenia, odczuwania dolegliwości fizycznych oraz uczucia krzywdy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 1974 r. sygn. akt II CR 123/74). Sąd Rejonowy oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pominął wskazane wyżej okoliczności składające się na pojęcie krzywdy, które w ocenie Sądu Okręgowego w sprawie niewątpliwie zaistniały oraz pozostawały w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym ze zdarzeniem, za które odpowiedzialność ponosi pozwany.

Sąd Rejonowy oddalił żądanie powódki stwierdzając brak związku przyczynowo-skutkowego między zdarzeniem, a powstaniem i zakresem szkody zgłoszonej przez powódkę. Zgodnie z wyjaśnieniami powódki złożonymi w trybie art. 299 k.p.c. do zdarzenia doszło przed przejściem dla pieszych. W tył samochodu, którym jechała powódka wraz z mężem uderzył drugi samochód. Powódka na skutek zdarzenia została zabrana karetką do szpitala, gdzie przebywała około 5 godzin. Powódce wykonano niezbędne badania, po których rozpoznano u niej uraz części szyjnej kręgosłupa. Odczuwała bóle, które ustąpiły po otrzymaniu kroplówki. Powódka wyjaśniła, że następnego dnia poszła do pracy,

gdzie poczuła się gorzej. Kolejnego dnia z powodu nasilającego się bólu zrezygnowała z pójścia do pracy. Podała, że coraz bardziej bolał ją odcinek kręgosłupa oraz kark. Leczenie rozpoczęła u lekarza rodzinnego, który skierował ją do ortopedy, a ten wskazał jej, aby udała się do neurologa. Neurolog wypisał powódce skierowanie na rehabilitację, która trwała 2 tygodnie. Powódka podała, że przez cały ten okres przyjmowała tabletki przeciwbólowe. Przez okres 2 tygodni przebywała na zwolnieniu lekarskim. Po wypadku miała lęki przed jazdą samochodem. Przez pewien czas po zdarzeniu nie mogła spać. Powódka podała także, przed wypadkiem wykryte miała zwyrodnienie kręgosłupa, leczyla się na migreny, które po wypadku zaczęły częściej występować. Wskazała, że pracuje w Biedronce na stanowisku kasjera (k. 59-59v nagranie od 00:02:45 do 00:08:29 minuty, k. 29 v nagranie od 00:01:49 do 00:14:40 minuty).

Twierdzenia powódki w zakresie następstw wypadku znajdują potwierdzenie w dokumentacji medycznej, ale przede wszystkim w opinii biegłego sądowego z zakresu (...), którą to opinię Sąd Rejonowy w całości uznał za wiarygodną i którą to ocenę Sąd Okręgowy podziela. Z opinii tej jednoznacznie wynika, że powódka na skutek wypadku z dnia 3 stycznia 2014 r. doznała skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa i potłuczenia ogólnego. Fakt, iż biegły nie stwierdził stałych ani długotrwałych następstw doznanych przez powódkę urazów podczas zdarzenia nie oznacza, że powódka na skutek wypadku nie doznała krzywdy w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. której rekompensata winna nastąpić poprzez zasądzenie na jej rzecz stosownego zadośćuczynienia. Sąd Okręgowy nie kwestionuje ustaleń Sądu Rejonowego, które wynikają z opinii biegłego sądowego, że powódka przed wypadkiem leczyla się z powodu początkowych zmian zwyrodnieniowych w odcinku szyjnym i stwierdzony u niej uszczerbek na zdrowiu w postaci zmian zwyrodnieniowo - zniekształcających odcinka szyjnego kręgosłupa nie pozostaje w bezpośrednim związku przyczynowo-skutkowym z następstwami zdarzenia. Zauważyć jednak należy, że jednocześnie biegły sądowy wskazał, że na skutek wypadku niewątpliwie doszło do nasilenia u powódki dolegliwości bólowych z zakresu odcinka szyjnego kręgosłupa, na które to dolegliwości wskazywała powódka. Biegły nie ustalił procentowo uszczerbku na zdrowiu powódki, jednakże jakże z opinii wynika, że zdarzenie doprowadziło u niej do skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, co wiązało się z nasileniem dolegliwości bólowych. Jak wynika z twierdzeń powódki powódka bezpośrednio po zdarzeniu z powodu nasilającego się bólu w odcinku szyjnym oraz bólów głowy nie mogła pójść do pracy. Potwierdzeniem jej wyjaśnień w zakresie odczuwanego bólu, jest okoliczności zakupu przez nią środków przeciwbólowych. Ponadto z powodu odczuwanych dolegliwości bólowych w dniu 4 stycznia 2014 r. powódka wzięła urlop na żądanie, a w dniu 7 stycznia 2014 r. zgłosiła się do lekarza rodzinnego i otrzymała zwolnienie lekarskie na okres od 7-19 stycznia 2014 r.

Sąd I instancji nie zważył na powyższe okoliczności, a więc ból i dyskomfort odczuwany przez powódkę na skutek doznanych w wypadku obrażeń. Ponadto oczywistym jest, że całe zdarzenie wywołało u powódki nie tylko cierpienia fizyczne, ale także musiało spowodować cierpienia psychiczne, jakie niosą ze sobą nagle, niespodziewane i przykre w swych następstwach zdarzenia. Wszystkie wyżej okoliczności w ocenie Sądu Okręgowego złożyły się na doznaną przez powódkę krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc bólowe i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucie przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi i ogólną traumą powypadkową.

Reasumując Sąd Okręgowy stwierdził, że w związku z wypadkiem z dnia 3 stycznia 2014 r. powódka K. K. doznała zarówno cierpienia fizycznych jak i psychicznych - co legitymowało ją do ubiegania się o zadośćuczynienia. Mając na uwadze rodzaj doznanych przez powódkę urazów, rozmiar i długotrwałość cierpienia fizycznych i psychicznych oraz fakt, iż powódka przez okres niemal 2 tygodni była wyłączona ze swego życia zawodowego żądana przez powódkę kwota zadośćuczynienia, zdaniem Sądu Okręgowego nie jest wygórowana i nie przekracza rozmiaru doznanej przez nią na skutek wypadku krzywdy.

Ponadto powódka wniosła o zasądzenie odszkodowania w kwocie 65,78 zł, na które składały się koszty zakupu leków przeciwbólowych zgodnie ze znajdującymi się w aktach szkody fakturami. Roszczenie w zakresie odszkodowania zasługiwało na uwzględnienie. Nie ma dostatecznie uzasadnionych podstaw do zwolnienia strony pozwanej od odpowiedzialności za szkodę na osobie powódki polegającą na poniesieniu kosztów leczenia. Tego typu świadczenia wynikają z treści art. 444 § 1 k.c., który stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. W szczególności będą to koszty leczenia, a więc wydatki związane z zakupem leków. W ocenie Sądu Okręgowego, zważywszy na wskazywaną przez biegłego sądowego okoliczność, iż wypadek któremu uległa powódka wywołał u niej zwiększenie się dolegliwości bólowych z zakresu

odcinka szyjnego kręgosłupa, zakup leków przeciwbólowych był usprawiedliwiony a poniesiona przez powódkę w tej części szkoda również pozostawała z adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym ze zdarzeniem z 3 stycznia 2014 r.

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu Okręgowego zasadnym było uwzględnienie powództwa w całości.

Dlatego Sąd Okręgowy na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki łącznie kwotę 1576 zł (pkt I ppkt 1 wyroku). Odnośnie zasądzonych odsetek Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska zaprezentowanego przez stronę pozwaną, że świadczenie zasądzone tytułem zadośćuczynienia staje się wymagalne dopiero z dniem wyrokowania. Wbrew argumentom pozwanego, w orzecznictwie, również tym najświeższym, utrwalone jest stanowisko, które podziela także Sąd Okręgowy w niniejszym składzie, że zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę jest zobowiązaniem bezterminowym natomiast przepis art. 455 k.c. stanowi, że w takim przypadku o przekształceniu go w zobowiązanie terminowe decyduje wierzyciel, wzywając dłużnika do spełnienia świadczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 29 sierpnia 2013 sygn. akt I CSK 667/12, z dnia 14 stycznia 2011 r., sygn. akt I PK 145/10, z dnia 18 lutego 2010 r., sygn. akt II CSK 434/09, z dnia 22 lutego 2007 r., sygn. akt I CSK 433/06 i z dnia 28 czerwca 2005 r., sygn. akt I CK 7/05). Zobowiązany do zapłaty zadośćuczynienia powinien spełnić swoje świadczenie na rzecz poszkodowanego niezwłocznie po otrzymaniu od niego stosownego wezwania, a jeśli tego nie czyni, popada w opóźnienie uzasadniające naliczenie odsetek (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2012 r., sygn. akt I CSK 2/12). Choć faktycznie zasada ta nie ma charakteru absolutnego i doznaje wyjątków, to można mówić o nich wyłącznie wówczas gdy wpływ na wysokość świadczenia mają ewidentnie sytuacje i zdarzenia, które pojawiły się w toku procesu. W analizowanym przypadku brak było jednak uzasadnionych i przekonywujących argumentów, które by nakazywały stosować mierniki zadośćuczynienia z chwili wyrokowania. W ocenie Sądu Okręgowego, materiał dowodowy zebrany w sprawie niniejszej jednoznacznie wskazuje, że stopień krzywdy odniesiony przez powódkę był znany po przeprowadzeniu przez pozwanego postępowania likwidacyjnego, a zatem żądana w pozwie kwota była wymagalna od dnia 26 października 2014 r. tj. po upływie 30 dni od daty wydania decyzji odmownej przez ubezpieczyciela.

Konsekwencją zmiany zaskarżonego wyroku co do żądania objętego pozwem była dokonana przez Sąd Okręgowy zmiana wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 693 zł tytułem kosztów procesu za I instancję, które zgodnie z zasadą odpowiedzialności na wynik procesu pozwany winien zwrócić powódce (art. 98 § 1 i 3 k.p.c.). Na koszty procesu za I instancję składały się opłata od pozwu (76 zł), koszty zastępstwa procesowego (600 zł), które Sąd ustalił na podstawie § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 461 z późn. zm.) oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł) (pkt I ppkt 2 wyroku).

Na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 679 zł tytułem kosztów instancji odwoławczej, na które składały się opłata od apelacji (79 zł), koszty zastępstwa procesowego (600 zł), które Sąd ustalił na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł) (pkt II wyroku).